

se v §§ 877, 921 a 1447 obč. zák., podle níž se má, nedojde-li na splnění smlouvy, státi takové vypořádání mezi stranami, by jedna strana neměla prospěch ze škody strany druhé. Navrhovatelé domáhají se však splnění smlouvy způsobem navrženým od nich dne 26. září 1929, pokud se týče vypořádáním mezi stranami, nedojde-li ke splnění smlouvy, s čímž však stěžovatelé nesouhlasí. Není zákona, který by stanovil, že by o takovém návrhu, pokud se týče nároku, jenž jest mezi navrhovateli se strany jedné a stěžovateli se strany druhé sporný, mohlo býti rozhodnuto v nesporném řízení. Podle § 2 čís. 1 nesp. říz. nesmí nesporný soudce překročiti meze své pravomoci, nýbrž po případě odkázati strany na příslušný soud. Soud první stolice rozhodl však o návrhu stěžovatelů v nesporném řízení, ač to nebylo přípustné. Jest proto jeho řízení zmatečné (§§ 477 čís. 6 c. ř. s. a Ott Rechtsfürsorgeverfahren str. 252).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené rozhodnutí a v podstatě i jeho odůvodnění jsou správná. Názor stěžovatelů, že je přejímací cenu stanoviti v nesporném řízení podle § 8 zákona ze dne 7 srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy, jest mylný. Předpis § 8 upravuje jen postup, jak je za pozůstalostního řízení podle nápadnického práva stanoviti hodnotu statku, do jejíž nezadlužené části se přejímatel stává dlužníkem pozůstalosti (§§ 4, 7 a 8 zák.). Tu však jde o ustanovení ceny a ostatních podmínek, podle nichž mají navrhovatelé dávno po skončeném pozůstalostním řízení splniti povinnosti vzniklé jim z pozůstalostní dohody, kterou jejich vlastnictví k převzatému statku bylo obmezeno po způsobu fideikomisární substituce ve prospěch zůstavitelčiných dětí podle pokynu § 11 prováděcího nař. ze dne 28. února 1909, čís. 3 věst. min. sprav. Pro obsah a pro posouzení této dohody není v zákoně o posloupnosti ve statky střední velikosti, aniž jinde předpisu, zejména najmě o způsobu soudního řízení o nárocích z ní vzniklých, a ani z prováděcího nařízení nelze usuzovati, že nároky ty musí neb mohou býti přiváděny k platnosti v nesporném řízení. Neprávem poukazuje stížnost Marie S-ové k obdobným prý věcem, o nichž rozhoduje nesporný soudce, jimiž jsou stanovení podmínek při zrušení spoluvlastnictví dražbou a případy vytčené v §§ 841 a 851 obč. zák. I o těchto věcech rozhoduje nesporný soudce jen, protože a pokud jsou mu zákonem přikázány. Řízení o nárocích, jejichž úpravy se domáhají manželé Stanislav a Marie S-ovi není přikázáno nespornému soudci a proto rekursní soud právem odkázal strany na příslušný soud. Se stěžovatelčinou otázkou, zda a jak bude lze případ, o němž tu jde, řešiti ve sporném řízení a zda se k tomuto řízení vůbec hodí, není třeba toho času se zabývati.

Čís. 10539.

Ustanovení § 138 ex. ř. nelze použiti, není-li pro navrhovatelovu pohledávku na nemovitostech vzatých do dražby, zástavní právo zřízeno

ani podle § 88 ex. ř. ani podle § 89 ex. ř. Lhostejno, že listina, podle níž si navrhovatel vymohl záznam zástavního práva, byla by prý postačovala, by si podle ní vymohl vklad vykonatelného zástavního práva.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 11/31).

Soud první stolice povolil exekuci vnučenou dražbou. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Podle §§ 3 a 55 ex. ř. rozhoduje soud o povolení exekuce podle exekučních titulů v § 1 a 2 ex. ř. uvedených k návrhu vymáhajícího věřitele bez předchozího ústního jednání a bez slyšení odpůrce, ač není-li jinak nařízeno. Návrhu lze jen tehdy vyhověti, vykazuje-li veškeré zákonem požadované náležitosti předepsané v §§ 54 a 133 ex. ř. Hlavní podmínkou jest předložení exekučního titulu, o nějž se nárok opírá. Tento exekuční titul nemusí podle § 138 ex. ř. jen tehdy býti připojen, učiní-li návrh na povolení vnučené dražby nemovitosti věřitel, pro jehož vykonatelnou pohledávku jest zástavní právo na nemovitosti právoplatně zřízeno, a podán býti může tento návrh přímo u soudu exekučního. Jelikož vymáhající strana v případě, o nějž jde, exekuční titul vůbec nepředložila, pro její vykonatelnou pohledávku právo zástavní není zřízeno, nýbrž jen zaznamenáno a, pokud se dovolává usnesení ze dne 18. ledna 1922, kterým záznam práva zástavního byl povolen a které tudíž o sobě exekučním titulem pro pohledávku nyní vymáhanou není, ani toto usnesení nepředložila, měl první soudce podle zákona návrh na povolení vnučené dražby vůbec zamítnouti. Důvodné stížnosti povinné strany bylo proto vyhověno a usnesení prvního soudu v ten způsob změněno, že návrh na povolení exekuce byl zamítnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 138 ex. ř. může dražba býti povolena exekučním soudem, aniž třeba, by bylo předloženo vyhotovení exekučního titulu, jde-li o nárok věřitele, pro jehož vykonatelnou pohledávku jest zástavní právo na nemovitosti právoplatně zřízeno. Pro vykonatelné pohledávky může zástavní právo býti zřízeno buď podle § 88 ex. ř. vkladem práva zástavního nebo podle § 89 ex. ř. poznámkou vykonatelnosti, stala-li se vykonatelnou pohledávka, pro niž je již vloženo právo zástavní podle zřízení, jež se stalo dříve, než nastala vykonatelnost. Pro navrhovatelovu pohledávku není zástavní právo na nemovitostech v dražbu vzatých ani tím ani oním způsobem zřízeno. Proto nelze tu ustanovení § 138 ex. ř. použít. Na tom nemění nic okolnost, že by listina, podle níž si navrhovatel vymohl záznam zástavního práva, byla prý postačovala, by si podle ní vymohl vklad vykonatelného zástavního práva a že přes to záznam nepotřebuje spravení.